

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 14 0 U 002610 15 Uvp
Banjaluka, 07.03.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi V.R. iz L. (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja broj 1076131926 od 10.09.2014. godine, tuženog Fonda R.S., u predmetu ostvarivanja prava na novčanu naknadu za tjelesno oštećenje, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 14 0 U 002610 14 U od 11.06.2015. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 07.03.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je kao neosnovana tužba protiv osporenog akta bliže označenog u uvodu ove presude, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv obavještenja Fonda, F. I.S. broj 1076131926 od 11.07.2012. godine. Tim aktom prvostepenog organa tužilac je obaviješten da mu u skladu sa odredbom člana 5. stav 1. i 4. Sporazuma o socijalnom osiguranju između BiH i SRJ („Službeni glasnik BiH“ Međunarodni ugovori broj 16/03 - u daljem tekstu: Sporazum o socijalnom osiguranju), ne pripada pravo na isplatu novčane naknade za tjelesno oštećenje počev od dana 01.01.2012. godine.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je pravilno postupio tuženi kada je ostavio na snazi akt prvostepenog organa od 11.07.2012. godine, jer su prvostepeni i osporeni akt doneseni pravilnom primjenom materijalnog prava. Ovo iz razloga što iz odredaba člana 5. stav 1. i 4. Sporazuma o socijalnom osiguranju koje sud citira, proizilazi da je tužiocu prestalo pravo na isplatu novčane naknade za tjelesno oštećenje s obzirom na to da on ima prebivalište u R.S. i to počev od dana 01.01.2012. godine iz razloga što važećim Zakonom o penzijskom i invalidskom osiguranju nije propisana mogućnost ostvarivanja prava na novčanu naknadu za tjelesno oštećenje.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija njenu zakonitost zbog pogrešne primjene materijalnog prava i povrede propisa o postupku koja je od uticaja na rješenje stvari. Iznosi da je u više navrata podnosio tužbe Okružnom sudu u Istočnom Sarajevu u vezi sa ostvarivanjem prava na novčanu naknadu za tjelesno oštećenje, koje je posljedica povrede na radu koja se desila davne 1970. godine, koje pravo je ostvarivao uz invalidsku penziju koja mu je priznata 1991. godine, te dalje koristio sa prekidima u R.S. sve do 01.01.2012. godine kada mu je obustavljena isplata. Obustava isplate ove naknade je navodno rezultat primjene Sporazuma o socijalnom osiguranju o čemu je tužilac obaviješten aktom prvostepenog organa od 11.07.2012. godine i na što se žalio, jer je on stari korisnik prava na koga se ne odnosi pomenuti Sporazum, međutim tuženi u

nekoliko navrata odlučujući o žalbi uporno odbija da izda rješenje od kada je Sporazum o socijalnom osiguranju primjenljiv na slučaj tužioca. Kako je on ove navode iznio u tužbi, a iste je previdio postupajući sudija, to tužilac konačno predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži i da „utiče da tuženi donese pravedno rješenje“.

Tuženi je u odgovoru na zahtjev naveo da osporenim rješenjem nisu povrijeđene odredbe zakona, niti pravila postupka po zahtjevu osiguranika, te da stoga ostaje kod navoda iznesenih u osporenom aktu i predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu, osporeni akt i cjelokupne spise predmetne upravne stvari i ovog upravnog spora na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da je tužilac rođen 1951. godine, da je pravo na invalidsku penziju ostvario u bivšoj SRBiH rješenjem prvostepenog organa broj 1076131926 od 21.12.1991. godine, uz koju penziju mu je rješenjem isti broj i datum priznato i pravo na novčanu naknadu za tjelesno oštećenje po osnovu posljedica nesreće na radu, u skladu sa propisima koji su u to vrijeme bili na snazi. Dalje proizilazi da je tužilac ovo pravo na novčanu naknadu za tjelesno oštećenje ostvario po svom zahtjevu u R.S. rješenjem prvostepenog organa broj 1076131926 od 05.10.1999. godine, koje je doneseno shodno članu 199. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 27/93), budući da je tim zakonom takođe bila predviđena ova vrsta naknade kao pravo iz penzijskog i invalidskog osiguranja. Takođe proizilazi da je tužiocu pravo na isplatu novčane naknade za tjelesno oštećenje prestalo sa danom 31.12.2001. godine, jer Zakon o PIO koji je donesen 2000. godine („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 32/00), nije poznavao ovu vrstu naknade, ali je propisivao da se to pravo koje je ostvareno po ranijem propisu isplaćuje do navedenog datuma. Konačno proizilazi da je tužiocu po njegovom zahtjevu, a nakon donošenja Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o PIO („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 33/08), ponovo uspostavljeno ovo pravo na novčanu naknadu za tjelesno oštećenje rješenjem broj 1076131926 od 10.11.2008. godine u iznosu od 14,60 KM mjesečno, koje je on nesmetano ostvarivao do dana 01.01.2012. godine kada je na snagu stupio važeći Zakon o PIO.

Sa navedenim datumom tužiocu je prestalo pravo na isplatu novčane naknade za tjelesno oštećenje iz dva razloga, kako je to pravilno zaključio i obrazložio tuženi u osporenom aktu, a podržao nižestepeni sud pobijanom presudom. Prvi razlog zbog kojeg je tužiocu prestalo pravo na isplatu novčane naknade za tjelesno oštećenje sa danom 01.01.2012. godine jeste okolnost što važeći zakon shodno sadržaju odredbe člana 40. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 134/11, 82/13 i 103/15), uopšte ne poznaje i ne propisuje ovu vrstu naknade u okviru prava iz oblasti penzijskog i invalidskog osiguranja, niti propisuje mogućnost ostvarivanja ovog prava za ona lica koja su ga stekla po ranijim propisima. Tačnije član 40. važećeg Zakona o PIO kao prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja propisuje samo starosnu, invalidsku i porodičnu penziju, u kom smislu pravo na invalidsku penziju koju tužilac ostvaruje u Republici Srpskoj i nije dovedeno u pitanje. Drugi razlog zbog kojeg je tužiocu prestalo pravo na isplatu novčane naknade za tjelesno oštećenje sadržan je u odredbi člana 5. stav 1. i 4. Sporazuma o socijalnom osiguranju, o čemu je tužilac obavješten aktom prvostepenog organa od 11.07.2012. godine, kojeg je neosnovano pobijao žalbom. Naime, odredbom člana 5. stav 1. Sporazuma o socijalnom osiguranju je propisano da se penzija, novčana naknada i druga novčana davanja prema propisima jedne države ugovornice isplaćuju korisniku u drugoj državi ugovornici, dok stav 4. istog člana

izričito propisuje da se stav 1. ne primjenjuje na davanje po osnovu preostale radne sposobnosti, najniže penzije, zaštitnog dodatka, tjelesnog oštećenja, tuđe pomoći i njege, kao i druga davanja po osnovu penzijskog osiguranja koja se ostvaruju zavisno od imovinskog cenzusa. Kod nesporne činjenice da tužilac sada ima prebivalište u R.S. koje je sam prijavio organima tuženog, ispunjeni su uslovi da se njegov slučaj primjeni odredba člana 5. stav 1. i 4. Sporazuma koja tuženog ne obavezuje da tužiocu isplaćuje novčanu naknadu za tjelesno oštećenje, sve i da je ista propisana kao pravo važećim Zakonom o PIO, a nije, kako je prethodno rečeno, o čemu se pravilno izjasnio nižestepeni sud u pobijanoj presudi.

Kod takvog stanja stvari po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan razlog njene nezakonitosti predviđen u odredbi člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija, a na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podraščić